

Безбједна Република Српска

Увијек сам замишљала како корачам
вашим дугим и сигурним ходницима
и како облачим плаву униформу,
жена, па у униформи!

И како говорим!

Јер имам шта рећи!

И како чувам!

Јер имам шта чувати!

И како примјеђујем!

Јер имам шта примијетити!

Када би ми се пружила прилика да кажем важну и трајну ријеч, рекла бих да је Република безбједна
онда када се ноћу сама враћам кући, а не страхујем да ће неко стати испред мене!

Безбједна шетња – безбједна Република!

И онда када са својом породицом уз слатко и чај гледам телевизијски програм и не морам одлазити у
другу собу како бих се сакрила од непримјерених сцена!

Безбједна породица – безбједна Република!

Осјећам се заштићено када ходам са својим најбољим другом који је диплому стекао испод вашег
крова; који је спреман стати у одбрану сваког човјека коме је помоћ потребна!

Безбједно друштво – безбједна Република!

Бити сигуран на путу док возиш, значи имати повјерења у наше службенике, вјеровати у њихов
ауторитет, моћ и праведност.

Безбједан саобраћај – безбједна Република!

Код љекара одлазити са вјером у њихову спремност и стручност, подразумијева имати безбједну
Републику. Поносити се и вредновати сваки напор који медицински радници уложе!

Безбједно здравство – безбједна Република!

Борити се против криминала, дилера, силоватеља, нечасника, лажова, крадљиваца и свих оних који
су загрезли у живо блато страсти и гријеха!

Безбједна будућност – безбједна Република!

Осјећати се безбједно на мјесту свог постојања значи бити у могућности допринијети развоју своје
заједнице и друштва; стасавати у храбру и истинољубиву особу, која ће увијек бити спремна стати у
одбрану исконских вриједности!

Ја се осјећам безбједно!

А осјећам и дужност да се захвалим

свима онима због којих се тај осјећај родио и још живи у мени!

Сада се већ надам и вјерујем да ћу корачати
вашим дугим и сигурним ходницима
и да ћу обући плаву униформу,
постати жена у униформи!

И говорићу!

Јер имам шта рећи!

И чуваћу!

Јер имам шта чувати!

И примијетићу!

Јер имам шта примијетити!

**Николина Ерак, Медицинска
школа Бања Лука, IV разред**

БЕЗБЈЕДНА РЕПУБЛИКА СРПСКА

ЈА САМ РОЂЕН

Ја нисам рођен у вријеме давно,
Када је слобода крвљу плаћана,
Ратним вихором земља харана,
А српска душа у гроб враћана.

Ја нисам рођен у доба прадједова,
Када се пушком бранила част,
Моје је вријеме, вријеме слободе,
И моја мисао не презире власт.

Ја нисам рођен у вријеме Обилића,
Цара Лазара, косовских јунака,
Моје је доба за мене срећно,
Моја је Република безбједна, јака.

Косовском крвљу заливена,
Туђинском руком сатрвена,
Васкрсла из пепела и мрака,
Израсла слободна, безбједна, јака.

О како лијепо живјети могу,
Док пјесму пјевам и безбрижно спим,
Важно је знати цијенити слободу,
Свим својим бићем, свом душом, свим.

Јер ја сам рођен у ново вријеме,
На згаришту душа свога рода,
Гдје српски човјек не носи бреме,
Гдје српска душа поносно хода.

Ненад Антонић П8
ЈУ Електротехничка школа „Никола Тесла“
Бања Лука, 2.2.2021.

Безбједна Република Српска

Шта је безбједност? Како изгледа човјек који је безбједан? Када човјек себе може сматрати безбједним? Колико ли је само реторичких питања, а одговора, наравно, и нема.

Безбједност није само саобраћајна, физичка. Широка је то појам. Лично сматрам да је језгро развоја сваке државе и њеног живља управо безбједност. За сигурност и боље сутра у Републици Српској брину се и боре људи доброг срца и велике, племените душе. Они се брину за нас, али да ли се ми бринемо за њих? Да ли се ми бринемо за друге? Застаћете и замислићете се послвије овог питања, знам. Гдје нестане човјек са правим вриједностима?

Човјеку је добро урођено, а зло је стечено. Негдје у годинама живота човјек губи душу, себе, здрав разум и постаје оно што никад није ни помислио да ће бити.

Новине не читам, само листам. Ужасавају ме сваковедни наслови црне хронике. Сlike човјечанства на све стране. Сlike насликане ријечима. У тим кобним и за мене страшним тренуцима, видим само слику свијета у којем не желим да живим. Видим слику свијета гдје је учинити зло постало као рећи „добар дан“. Фраза одавнина, зар не? Свако ме прелиставање, а слагала сам, понекад и читање, баци у размишљање о злу у људској утроби. Каква зрна теку нашим венама? Она стечена, претпостављам.

Да ли је свијет без насиља сан? Други ће да нас бране, а ми ћемо свјесно да их нападамо нашим злодјелима. Може ли се насиљу стати на крај? Кога треба кривити? Нас, наравно. Ријеч насиље иза себе крије много. Ријеч која је изговорена безброј пута, али још увијек недовољно да се осјети њено значење, да се осјети вапај за помоћ. Упркос многим покушајима сузбијања ове ријечи, она још увијек наступа пуном снагом, блиставија но икад. Како томе стати на пут?

Покушаћу објаснити. Живимо у младој земљи. Младој, али оној која осјети укус крви више но било која друга. Натопљена је крвљу. Натопљена и претопљена. Често се запитам колико ли се само људи борило за њен опстанак. Не могу ни да замислим тај број, али желим свима да кажем – хвала. Људи се мијењају, времена такође, али остаје оно што се не мијења, што је статично. Безбједност. Удара јаче од било којег шамара, чује се јаче од било каквог звука.

Сву захвалност коју имамо треба усмјерити ка људима који безгранично бдију над нама. Да, бдију. Чувају ко мајка новорођенче, ко птица младунче, ко Живојин Мишић српску војску на Суворору.

Сматрам да моја држава има квалитетну безбједност. Има! Али ми не знамо да је чувамо, као ни сами себе. Треба бити захвалан људима који се боре за нас, који себе излажу свему лошем и кобном. Треба покушати осјетити бол дјетета које оца не виђа данима, мјесецима и годинама, јер отац чува. Чува њега, чува сву дјецу Републике Српске.

Све до овог тренутка нисам претјерано размишљала о ономе да на млађима свијет остаје. Слажем се, остаје, али остаје и на леђима свих добрих људи, људи заштитнички настројених, људи који своју главу стављају „у торбу“. Хвала им на томе!

Небрига о безбједности не треба да нам постане традиција. Заједно, уз мало труда, можемо промијенити свијет чије смо зрно. Заједно с безбједношћу треба да стварамо будућност.

Несебично хвала свим ратним војводама, пуковницима, свим некадашњим, бившим и садашњим радницима министарстава, војске и свих безбједносних група и удружења.

За крај, поставила бих само једно питање – није ли случајност што се Факултет безбједносних наука налази баш на Булевару Живојина Мишића?

Ђурђина Божић, I₅

ЈУ Техничка школа „Михајло Пупин“,

Бијељина

Безбједна Република Српска

Републику Српску волим –
и то свако зна,
на крај свијета да одлутам,
њој се враћам ја.

Ко год оде с кућног прага,
само му је још више драга,
јер је лијепа као слика –
наша Српска Република.

Да ја бирам земљу
која би на пријесто,
Републику Српску
бих ја на прво мјесто.

У њој је сунце сјајније,
сјајније јер јаче сија,
у њој живот нам је љепши,
у њој срећнији сам ја.

Сигурност ми она пружа,
у њој имам снагу већу,
најдража је она мени,

само у њој имам срећу.

Нема силе на свијету
да мишљење мијења моје,
безбједно се у њој живи,
границе јој чврсто стоје.

Када чују име њено,
душмани се тога плаше;
Република Српска – то је
понос отаџбине наше.

Да ми нуде брдо пара
због 9. ЈАНУАРА,
рек'о бих им само течно:
„Тај датум се слави вјечно“!

Јер тај датум сви славимо
и због тога срећни сви смо,
тада добисмо Републику,
то је за нас Свето писмо.

А када је нешто Свето,
то не смије да се дира,
кољено нек' знаде пето

нашу химну кад се свира.

Републици Српској

Србија је мати,

од настанка њеног

у стопу је прати.

То је народ један

кога Дрина дијели,

то су браћа рођена,

то зна свијет цијели.

Теодор Рољић IX₁